

РЕШЕНИЕ

№ 5469

гр. София, 27.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 17.09.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Луиза Христова

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **7306** по описа за **2021** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на Г. Д. Х. срещу Решение от 11.06.2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 96-и състав, по НАХД № 972/2021 г. С решението е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 20-4332-021819/11.12.2020 г. на Началник Група към Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на касатора са наложени следните административни наказания: 1. „глоба“ в размер на 20 /двадесет/ лева на основание чл. 185 във връзка с чл. 20, ал. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/; 2. „глоба“ в размер на 2 000 /две хиляди/ лева и лишаване от право да управлява моторно превозно средство /МПС/ за срок от 24 /двадесет и четири/ месеца на основание чл. 174, ал. 3, предл. Първо във връзка с чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.

В жалбата са изложени съображения за отмяна на постановеното съдебно решение и потвърденото с него НП. Никой от свидетелите не е могъл по категоричен начин да посочи кой реално е шофирал автомобила по време на инцидента. Не е посочено мястото на извършване на нарушението. Не било доказано, че шофирането е в нетрезво състояние. Сочил, че бил задържан и отведен в Пирогов, но не знае кога и при какви обстоятелства е взета кръвната му проба. Акцентира върху

обстоятелството, че тя била отрицателна. Излага доводи, че е непосилно заплащането на глоби от неговото семейство.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, не се представява и не излага становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XII-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Решението на Районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: на 28.11.2020 г., около 21:35 часа, в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица] към [улица], Г. Д. Х. управлява лек автомобил „А.“, с рег. СВ 0621 СА, като поради недостатъчен контрол върху автомобила, в района на кръстовището с [улица] ударил паркирания в най-дясната част на пътното платно товарен автомобил марка „М.“ с рег. [рег.номер на МПС]. На място пристигнал екип на 06 РУ СДВР, който поискал съдействие от екип на ОПП СДВР. Направен бил опит водачът да бъде изпробван за употреба на алкохол в издишания въздух с техническо средство алкотест дрегер 7510 № 0206, но Г. Х. категорично отказал да даде проба. На водача е издаден талон за медицинско изследване № 080006. За извършените нарушения на чл. 20, ал. 1 и чл. 174, ал. 3, предл. 1 ЗДвП е съставен акт № 245486/28.11.2020 г. Въз основа на акта е и издадено оспореното в настоящото производство НП. Тази фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС доказателства.

Настоящата съдебна инстанция констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, чиято контролна функция е предоставена по силата на чл. 189, ал. 1 и ал. 12 от ЗДвП във връзка със Заповед № 8121з-515/14.05.2018 г. на Министъра на вътрешните работи. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и срокът за абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК. Не са допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон, основание за отмяна на съдебното решение.

Установената от СРС фактическа обстановка се базира на събрания и проверен по делото доказателствен материал. Едностранни и безпротиворечиви са изслушаните свидетелски показания на св. М. И., М. А., В. Д. и Г. Л., от които ведно с писмените доказателства се установяват сочените за извършени нарушения, поради което изложените от СРС мотиви в тази посока не следва да се преповтарят. Последователността на извършените от Х. действия е ясна, касае се за различни по състав нарушения, за които се налагат и различни по вид и размер административни наказания. В АУАН и НП се съдържат задължителните реквизити по чл. 42, т. 3-т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 5-т. 6 от ЗАНН. Нарушенията са формални, като за осъществяването им не е необходимо настъпването на определен противоположен резултат.

По първото нарушение: Съгласно чл. 20, ал. 1 ЗДвП „водачите са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват“. В конкретния случай се касае за неизпълнение на задължението на водача на МПС да контролира последното, поради което е и причинил пътно-транспортно произшествие. Поведението му не е резултат от избиране на несъобразена скорост по смисъла на чл. 20, ал. 2 ЗДвП. Горното е доказано от събрания писмен доказателствен материал и изслушаните по делото свидетелски показания. Въз основа на установената в действителност фактическа обстановка СРС е формирал правни съждения, които настоящата съдебна инстанция не намира за необходимо да преповтаря. Спор по фактите няма, поради което и не се препятства преценката за прилагането на материалния закон по чл. 220 АПК. Касаторът Х. не е изложил конкретни съображения за незаконосъобразността на НП по този пункт, нито е представил доказателства или отправил доказателствени искания, за да обори обвинителната теза. На основание чл. 218, ал. 2 АПК досежно обхвата на предмета на касационната проверка и по аргумент от чл. 218, ал. 1 АПК се формира извод, че с поведението си Г. Д. Х., участник в ПТП по смисъла на § 6, т. 27 ДР ЗДвП, е осъществил състава на нарушението по чл. 20, ал. 1 от ЗДвП, за което и правилно е ангажирана отговорността му по смисъла на чл. 185 ЗДвП. Административнонаказващият орган е наложил наказанието „глоба“ в нейния фиксиран размер, при липсата на предпоставки за освобождаване от отговорност поради маловажност на случая /чл. 3, чл. 28, б. „а“ от ЗАНН/.

По второто нарушение: Съгласно чл. 174, ал. 3 ЗДвП „водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв.“. Видно от талона за изследване водачът е отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта, с което поведение е извършил нарушение по чл. 174, ал. 3, предл. Първо ЗДвП, посочено изрично в АУАН и НП. Административнонаказващият орган е наложил кумулативно предвидените административни наказания - „глоба“ във фиксиран размер на 2 000 /две хиляди/ лева и лишаване от право да управлява моторно превозно средство /МПС/ за срок от 24 /двадесет и четири/ месеца, при липсата на предпоставки за освобождаване от отговорност поради маловажност на случая /чл. 3, чл. 28, б. „а“ от ЗАНН/.

Следва да се посочи, че в АУАН е посочено изрично, че водачът на МПС Х. отказва извършването на проверка с техническо средство – дрегер, алкотест № ARDM 0206 /чл. 42, т. 4 ЗАНН/. Налице обаче е и отказ от проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и неизпълнение на предписанието за изследване с доказателствен анализатор и за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му. Видно от оспореното НП, лицето е отказало

проверка с техническо средство алкотест дрегер 7510 № 0206 за установяване употребата на алкохол в издишания въздух от водача, издаден е талон за медицинско изследване за МБАЛ Св. А., като лицето е дало кръв, но не е спазило определеното време, посочено в талона за медицинско изследване – 45мин. Приобщен е по делото протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол с поправен час на вземането на кръв – 3ч. и 35мин. при дадено предписание в 23ч. и 15мин. От останалата медицинска документация /л. 41-45 от НАХД № 972/2021 г. на СРС/ се установяват часовете на постъпване- 03,40ч. и напускане на лицето – 04,10ч. в съответното лечебно заведение и вземането на две епруветки кръв за алкохолна проба- 04,00ч. Така осъществилата се фактическа обстановка наказващият орган е подвел под нормата на чл. 174, ал. 3, предл. Първо ЗДвП, като несвоевременното явяване на лицето да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта е прието за отказ от такава проверка. Т.е. предписанието е изпълнено, но не е спазен часовият диапазон за явяване на лицето в съответната лаборатория, с което се поставя под съмнение обективността на резултата от това изследване.

Доколкото направените от Софийски районен съд изводи съответстват на фактическата обстановка и не са налице основанията на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 348 от Наказателно-процесуалния кодекс, то съдът констатира, че касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното съдебно решение – оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София – град, XII-и касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 11.06.2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 96-и състав, по НАХД № 972/2021 г.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: